A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített tizedik tanács)

2021. január 20.*

„Gazdasági és monetáris unió – Bankunió – Hitelintézetek és bizonyos befektetési vállalkozások egységes szanálási mechanizmusa (ESZM) – Egységes Szanálási Alap (ESZA) – A 2015. és 2018. évi előzetes hozzájárulások megállapítása – A hozzájárulások újraszámítására és visszatérítésére irányuló kérelem elutasítása – Megsemmisítés iránti kereset – Keresettel megtámadható jogi aktus – Elfogadhatóság – Olyan intézmény, amelynek engedélyét visszavonták – A 806/2014/EU rendelet 70. cikkének (4) bekezdése – A »státus megváltozásának« fogalma – Az (EU) 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése”

A T-758/18. sz. ügyben,

az **ABLV Bank AS** (székhelye: Riga [Lettország], képviseli: O. Behrends ügyvéd)

felperesnek

az **Egységes Szanálási Testület (ESZT)** (képviselik: J. Kerlin és P. Messina, meghatalmazotti minőségben, segítőik: B. Meyring, S. Schelo, T. Klupsch és S. Ianc ügyvédek)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Bizottság** (képviselik: D. Triantafyllou, A. Nijenhuis és A. Steiblytė, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

az ESZT részéről a felperesnek az egyrészt a 2018. évi előzetes hozzájárulásának újraszámítására és a túlfizetésnek a számára történő visszatérítésére, másrészt az engedélyének az Európai Központi Bank (EKB) általi visszavonását követően a 2015. évi előzetes hozzájárulása egy részének a számára történő visszatérítésére irányuló kérelmét elutasító, 2018. október 17-i ESZT-levél megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített tizedik tanács),

tagjai: S. Papasavvas elnök, A. Kornezov, E. Buttigieg, K. Kowalik-Bańczyk és G. Hesse (előadó) bírák,

hivatalvezető: P. Cullen tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2020. július 6-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

I. A jogvita előzményei

1 A felperes ABLV Bank AS egy 2018. július 11-ig engedélyezett lett hitelintézet, amely időpontban az engedélyét az Európai Központi Bank (EKB) visszavonta (lásd a lenti 11. pontot). Ezen időpontig „jelentős szervezet” volt, és ezen az alapon az Egységes Felügyeleti Mechanizmus (SSM) keretében az EKB felügyelete alá tartozott.

2 A hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról és a 82/891/EGK tanácsi irányelv, a 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/EU, 2012/30/EU és 2013/36/EU irányelv, valamint az 1093/2010/EU és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2014. május 15-i 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2014. L 173., 190. o.; helyesbítés: HL 2019. L 165., 129. o.) 103. cikkének megfelelően a Lett Köztársaság biztosítja, hogy a területén engedélyezett intézmények legalább évente hozzájárulást fizessenek.

3 2015. decemberben tehát a felperes beszedési értesítést kapott a Finanšu un kapitāla tirgus komisijától (pénz- és tőkepiaci bizottság, Lettország), amelyben tájékoztatták a 2015. évi előzetes hozzájárulásának összegéről. Ez az összeg 1 338 112,40 eurót tett ki.

4 Ezt a felperes által fizetett hozzájárulást ezt követően az Egységes Szanálási Alapba (ESZA) fizetendő hozzájárulásoknak az alapba való átutalásáról és közös felhasználásúvá tételéről szóló, 2014. május 21-én Brüsszelben aláírt kormányközi megállapodásnak (a továbbiakban: kormányközi megállapodás) megfelelően átutalták az ESZA-nak.

5 2018. február 13-án az United States Department of the Treasury (az Egyesült Államok államkincstára, Amerikai Egyesült Államok), a Financial Crimes Enforcement Network (FinCEN, pénzügyi bűncselekményekkel foglalkozó hálózat) közvetítésével arra irányuló intézkedéstervezetet jelentett be, hogy a felperest a Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act (USA PATRIOT Act) (a terrorizmus leleplezése és megakadályozása céljából megfelelő eszközök biztosítása révén Amerika egyesítéséről és megerősítéséről szóló törvény) 311. cikkének megfelelően a pénzmosás szempontjából jelentős veszélyt jelentő intézményként jelöljék meg. E bejelentést követően a felperes a továbbiakban nem tudott dollárban kifizetéseket teljesíteni az Egyesült Államokban és jelentős mértékű betétkivonással szembesült.

6 Ezenfelül az EKB arra utasította a pénz- és tőkepiaci bizottságot, hogy írjon elő moratóriumot annak érdekében, hogy időt biztosítsanak a felperes számára helyzete stabilizálására.

7 2018. február 23-án az EKB megállapította, hogy a felperes a hitelintézeteknek és bizonyos befektetési vállalkozásoknak az Egységes Szanálási Mechanizmus keretében történő szanálására vonatkozó egységes szabályok és egységes eljárás kialakításáról, valamint az Egységes Szanálási Alap létrehozásáról és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról szóló, 2014. július 15-i 806/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2014. L 225., 1. o.; helyesbítés: HL 2014. L 372., 9. o.) 18. cikke (1) bekezdésének értelmében véve fizetésképtelen, vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik. Ugyanezen a napon az Egységes Szanálási Testület (ESZT) az SRB/EES/2018/09. sz. határozatában megállapította, hogy közérdekből nem szükséges a felperes tekintetében szanálási intézkedés.

8 2018. február 26-án a felperes részvényesei olyan eljárást indítottak, amely lehetővé tette a felperes számára a saját végelszámolásának lefolytatását, és benyújtották a Bizottsághoz és a pénz- és tőkepiaci bizottsághoz a végelszámolási tervének jóváhagyása iránti kérelmet.

9 A 2018. évi előzetes hozzájárulások kiszámításáról szóló, 2018. április 12-i SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozatával az ESZT jóváhagyta a 2018. évi előzetes hozzájárulásokat.

10 2018. április 27-i levelével a pénz- és tőkepiaci bizottság arról tájékoztatta a felperest, hogy az ESZT elfogadta a 2018. évi előzetes hozzájárulásokról szóló határozatát és tájékoztatta a megfizetendő összegről. A felperes 2018. évi fizetendő előzetes hozzájárulásának összege 1 850 285,83 eurót tett ki. A felperes ezt az összeget 2018. július 3-án megfizette.

11 2018. július 11-én az EKB a pénz- és tőkepiaci bizottság javaslatára olyan határozatot fogadott el, amelyben visszavonta a felperes működési engedélyét.

12 2018. szeptember 17-i levelével a felperes a 2015. év után fizetett hozzájárulás egy részének visszatérítését, a 2018-ra fizetendő előzetes hozzájárulás összegének újraszámítását, valamint az előzetes hozzájárulás címén teljesített túlfizetések összegének visszatérítését kérte az ESZT-től.

13 2018. október 17-i levelében (a továbbiakban: megtámadott határozat) az ESZT válaszolt a felperesnek. E levélben az ESZT először is összefoglalta a felperes kérelmét egyrészt a 2018. évi előzetes hozzájárulása, másrészt a 2015. évi előzetes hozzájárulása tekintetében. Ezt követően, a 2018. évi előzetes hozzájárulást illetően hivatkozva a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdésére, valamint a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a szanálásfinanszírozási rendszerhez való előzetes hozzájárulás tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2014. október 21-i (EU) 2015/63 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2015. L 11., 44. o.; helyesbítés: HL 2017. L 156., 38. o.) 12. cikkének (2) bekezdésére, az ESZT úgy ítélte meg, hogy e két rendelet egyik rendelkezése sem írja elő a felperes által kért újraszámítást, illetve a visszatérítést. Az ESZT kiemelte, hogy a felperes által a kérelmében állítottakkal ellentétben egy hitelintézet engedélyének az EKB általi visszavonása a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének értelmében vett státusváltozást jelent. Ebből következően úgy ítélte meg, hogy az EKB 2018. július 11-i felperesre vonatkozó határozata nem gyakorolt hatást az utóbbi által a 2018. évre fizetendő éves hozzájárulásra nézve, és nem kötelezte a szóban forgó hozzájárulás újraszámítására, illetve részleges visszatérítésére sem. Végül, ami a 2015. évi előzetes hozzájárulásokat illeti, az ESZT rámutatott, hogy a tagállamok által beszedett hozzájárulásokat a kormányközi megállapodás 3. cikke (3) bekezdésének megfelelően átutalták az ESZA-ba. Úgy vélte, hogy a 2015. évi előzetes hozzájárulásokat megfizető szervezetek, amelyek engedélyét utóbb visszavonták, nem jogosultak az előzetes hozzájárulások visszatérítésére, ugyanúgy, ahogy más szabályszerűen megfizetett előzetes hozzájárulások visszatérítésére sem jogosultak, a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének megfelelően. Az ESZT e körülményekre figyelemmel megállapította, hogy nincs lehetősége a felperes 2018. évi előzetes hozzájárulásának újraszámítására, sem pedig arra, hogy visszatérítse számára a 2015. évi előzetes hozzájárulás fennmaradó egyenlegét azzal az indokkal, hogy az EKB visszavonta az engedélyét.

II. Az eljárás és a felek kérelmei

14 A Törvényszék Hivatalához 2018. december 21-én benyújtott beadványában a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

15 A Törvényszék nyolcadik tanácsának elnöke 2019. április 30-i határozatával engedélyezte az Európai Bizottságnak, hogy az ESZT kérelmeinek támogatása érdekében beavatkozzon.

16 Mivel módosult a Törvényszék összetétele, a Törvényszék elnöke 2019. október 21-i határozatában új előadó bírónak osztotta ki újra az ügyet, akit a tizedik tanácshoz osztottak be.

17 A Törvényszék 2020. május 11-i pervezető intézkedésével felhívta a feleket, hogy válaszoljanak meg több kérdést.

18 2020. június 4-i és 12-i levelével a Bizottság és az ESZT válaszolt a feltett kérdésekre.

19 2020. június 12-i levelével a felperes szintén válaszolt a Törvényszék által hozzá intézett kérdésre. 2020. június 29-i levelében a felperes előterjesztette az ESZT és a Bizottság részéről a Törvényszék által a 2020. május 11-i pervezető intézkedés keretében feltett második kérdésre adott válaszokkal kapcsolatos észrevételeit.

20 A Törvényszék tizedik tanácsának javaslatára a Törvényszék az eljárási szabályzatának 28. cikke alapján úgy határozott, hogy kibővített tanács elé utalja az ügyet.

21 A Törvényszék a 2020. július 6-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli érvelését és a Törvényszék kérdéseire adott válaszaikat.

22 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– az ESZT-t kötelezze a költségek viselésére.

23 Az ESZT azt kéri, hogy a Törvényszék:

– nyilvánítsa elfogadhatatlannak a keresetet, illetve ennek hiányában mint megalapozatlant utasítsa el;

– kötelezze a felperest a nála felmerült valamennyi költség és jogi kiadás viselésére.

24 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet mint megalapozatlant;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

III. A jogkérdésről

A. Az elfogadhatóságról

25 Az ESZT elsődlegesen előadja, hogy a keresetlevél egésze elfogadhatatlan. Lényegében arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat nem minősül az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadott jogi aktusnak. Az ESZT nem gyakorolt jogszabályban előírt hatáskört annak érdekében, hogy olyan joghatásokat váltson ki, amelyek érinthetik a felperes érdekeit, módosítva annak jogi helyzetét. A megtámadott határozat tájékoztató jellegű. Másodszor az ESZT azt állította, hogy kétséges számára, hogy a felperes megfelel-e a közvetlen érintettség feltételének. Harmadszor az ESZT úgy véli, hogy a felperes nem kérheti a megtámadott határozat megsemmisítését az engedélyének visszavonását megelőző időszakra, vagyis a 2018. február 23. és július 11. közötti időszakra, mivel 2018. szeptember 17-i kérelmében nem utalt erre az időszakra.

26 A felperes előadja, hogy a megtámadott határozat olyan elutasító határozat, amely egyértelműen elutasítja kérelmét. Úgy véli, hogy e határozat közvetlenül érintette, mivel annak ő a címzettje. Egyebekben a felperes előadja, hogy a megtámadott határozatban az ESZT elutasított minden esetleges újraszámítást, illetve visszatérítést. Úgy véli tehát, hogy keresete alátámasztására hivatkozhat mind a 2018. február 23-át – a szanálási mechanizmus elfogadásának mellőzéséről szóló ESZT-határozat időpontját – követő időszakra, mint pedig a 2018. július 11-ét követő időszakra.

27 Először is, a megtámadott határozat megtámadhatóságát illetően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 263. cikk értelmében „megtámadható jogi aktusnak” minősül az uniós intézmények által elfogadott valamennyi olyan intézkedés, függetlenül a formájától, amely kötelező joghatások kiváltására irányul (lásd: 2017. október 25-i Románia kontra Bizottság ítélet, C-599/15 P, EU:C:2017:801, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 Nem minősülnek az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható jogi aktusnak a pusztán tájékoztató jellegű aktusok (lásd ebben az értelemben: 2007. október 4-i Finnország kontra Bizottság végzés, C-457/06 P, nem tették közzé, EU:C:2007:582, 36. pont).

29 Annak megállapításához, hogy a megtámadott jogi aktus kivált-e kötelező joghatásokat, az aktus lényegét kell figyelembe venni. E hatásokat olyan objektív kritériumok alapján kell megítélni, mint az említett aktus tartalma, adott esetben figyelembe véve az utóbbi aktus elfogadásának körülményeit, valamint az elfogadó intézmény hatáskörét (lásd: 2017. október 25-i Szlovákia kontra Bizottság ítélet, C-593/15 P és C-594/15 P, EU:C:2017:800, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 A jelen ügyben a megtámadott jogi aktus tartalmát illetően emlékeztetni kell arra, hogy a felperesnek címzett 2018. október 17-i levelében az ESZT elutasította a felperesnek az egyrészt a 2018. évi előzetes hozzájárulásának újraszámítására és a túlfizetésnek a számára történő visszatérítésére, másrészt az engedélyének az Európai Központi Bank (EKB) általi visszavonását követően a 2015. évi előzetes hozzájárulása egy részének a számára történő visszatérítésére irányuló kérelmét.

31 A megtámadott határozat egyértelműen kimondja, hogy az ESZT úgy ítéli meg, hogy nem adhat helyt a felperes által előterjesztett, újraszámításra és visszatérítésre irányuló kérelmeknek, mivel azok ellentétben állnak a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdésével és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdésével.

32 Ami a 2018. évi előzetes hozzájárulást illeti, a határozat szerint „[a 806/2014 rendelet és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet] egyik rendelkezése sem ír elő e tekintetben újraszámítást vagy visszatérítést”. A 2015. évi előzetes hozzájárulások kapcsán az ESZT rámutat, hogy „[a] 2015. évi előzetes hozzájárulást megfizető intézmények, amelyek engedélyét utóbb visszavonták, nem jogosultak az előzetes hozzájárulások visszatérítésére, ahogy más szabályszerűen megfizetett előzetes hozzájárulások visszatérítésére sem”, valamint hogy „[e]z következik a 806/2014/EU rendelet 70. cikkének (4) bekezdéséből”. A levél a következőkkel zárul: „A fentiekre tekintettel az ESZT nem számíthatja újra a 2018. évi előzetes hozzájárulást, illetve nem tudja visszatéríteni a 2015. évi előzetes hozzájárulás »fennmaradó« részét, mivel az EKB visszavonta az ABLV Bank engedélyét […]”.

33 Így a megtámadott határozat tartalma utal annak határozati és végleges jellegére. Az ESZT állításával ellentétben annak tartalma nem pusztán tájékoztató jellegű.

34 Ami a megtámadott határozat meghozatalának összefüggését illeti, meg kell állapítani, hogy a bankunióban részt vevő tagállamban letelepedett, 2018. július 11-ig engedélyezett hitelintézetként a felperesnek a 2014/59 irányelvnek és a 806/2014 rendeletnek megfelelően hozzá kellett járulnia a Lett Köztársaság által létrehozott nemzeti szanálási alaphoz, majd az ESZA-hoz, a 2015–2018. évi előzetes hozzájárulások révén.

35 Az ESZT hatáskörei kapcsán ki kell emelni, hogy az egyetlen illetékes hatóságról van szó az egyes intézmények előzetes hozzájárulásainak kiszámítását, és adott esetben azok újraszámítását illetően, a 806/2014 rendeletnek, különösen a 70. cikke (2) bekezdésének, valamint a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendeletnek megfelelően (lásd ebben az értelemben: 2019. december 3-i Iccrea Banca ítélet, C-414/18, EU:C:2019:1036, 45–47. pont; 2019. november 28-i Portigon kontra ESZT ítélet, T-365/16, EU:T:2019:824, 71. pont). Az ESZT feladata továbbá az ESZA, vagyis az előzetes hozzájárulásokból álló források kezelése (a 806/2014 rendelet 67. cikke).

36 A fentiekre figyelemmel a megtámadott határozat az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadott jogi aktus.

37 Másodszor, a közvetlen érintettség feltételére vonatkozó érvet illetően, amelytől az ESZT a tárgyalás során elállt, meg kell állapítani, hogy a felperes azon jogi aktus címzettje, amelynek megsemmisítését kéri. Azok a feltételek, amelyeket az EUMSZ 363. cikk negyedik bekezdésének első tagmondata a kereset elfogadhatósága kapcsán előír, tehát teljesültek.

38 Harmadszor, az ESZT előadja, hogy a keresetlevél egyes részei, vagyis a keresetlevél 5., 64. és 65. pontja, valamint A.17. melléklete úgy értelmezhetők, hogy a felperes az általa a 2008. február 23-tól 2018. július 11-ig (ezen időpontokat is beleértve) terjedő időszakok után fizetett összegek visszatérítését kéri. Az ESZT úgy véli, hogy ha és amennyiben a felperes a megtámadott határozat megsemmisítését a 2008. február 23-tól 2018. július 11-ig (ezen időpontokat is beleértve) terjedő időszak vonatkozásában kéri, a keresetlevelet el kell utasítani mint elfogadhatatlant.

39 A tárgyaláson a Törvényszék által feltett kérdésre válaszolva a felperes azt állította, hogy a megtámadott határozatot teljes egészében vitatja, és csupán annak megsemmisítését kéri. Kiemelte, hogy a jelen jogvita keretében a 2018. évi előzetes hozzájárulás visszatérítése iránti kérelme csak az engedélye visszavonását követő időszakra vonatkozik.

40 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a keresetlevél 5., 64. és 65. pontja, valamint A.17. melléklete legfeljebb olyan érveknek tekinthetők, amelyekre a felperes annak alátámasztása érdekében hivatkozott, hogy a megtámadott határozat hibás, amint azt ez utóbbi a tárgyaláson is kifejtette. Az ESZT esetleges aggodalmaival ellentétben a jelen kereset tehát nem az állítólagosan 2008. február 23-tól 2018. július 11-ig (ezen időpontokat is beleértve) terjedő időszak után fizetendő összegek visszatérítésére irányul.

41 Ennélfogva nem lehet helyt adni az ESZT által hivatkozott elfogadhatatlansági kifogásnak.

42 Következésképpen a jelen kereset elfogadható.

B. Az ügy érdeméről

43 Keresetének alátámasztása érdekében a felperes tíz jogalapra hivatkozik. Első három jogalapjával a felperes lényegében azt kifogásolja, hogy az ESZT nem vette megfelelően figyelembe az előzetes hozzájárulások időarányos jellegét. A negyedik és az ötödik jogalap egyrészt a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének, másrészt a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének téves értelmezésén alapul. A hatodik jogalap alapja a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvének megsértése. A hetedik jogalap az arányosság elvének megsértésére vonatkozik. A nyolcadik jogalap a *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* (saját felróható magatartására előnyök szerzése végett senki sem hivatkozhat) jogelv megsértésén alapul. A kilencedik jogalap az ellentmondásos eljárás tilalma elvének megsértésén alapszik. A tizedik jogalap a tulajdonjog és a vállalkozás szabadsága megsértésére vonatkozik.

44 A Törvényszék álláspontja szerint az első öt jogalapot együttesen kell vizsgálni. A többi jogalap vizsgálatára elkülönülve kerül sor, a *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* jogelv megsértésére és az ellentmondásos eljárás tilalma elvének megsértésére alapított jogalapok kivételével, amelyek vizsgálatára együttesen és utoljára kerül sor.

1. A jogalapok elfogadhatóságáról

45 A keresetlevélben szereplő jogalapok elfogadhatóságát illetően az ESZT lényegében annak általános jelleggel történő előadására szorítkozik, hogy a felperes érvelése nem egyértelmű, illetve nincs megfelelően alátámasztva.

46 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontja értelmében minden keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapok rövid ismertetését, ennek pedig kellően egyértelműnek és pontosnak kell lennie, hogy lehetővé tegye az alperes számára védekezésének előkészítését, és a Törvényszék számára a felülvizsgálat gyakorlását, adott esetben további információ nélkül (2017. március 7-i United Parcel Service kontra Bizottság ítélet, T-194/13, EU:T:2017:144, 191. pont).

47 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy a Törvényszékhez benyújtott kereset elfogadhatóságához többek között az szükséges, hogy azok a lényeges ténybeli vagy jogi elemek, amelyeken a kereset alapul, legalább röviden, de összefüggően és érthetően kitűnjenek magából a keresetlevél szövegéből (2017. március 7-i United Parcel Service kontra Bizottság ítélet, T-194/13, EU:T:2017:144, 192. pont).

48 A jelen ügyben, amint az az alábbi 52–56., 132., 140. 155. és 168. pontból kitűnik, a felperes által a részéről felhozott tíz jogalapban kifejtett érvelés az ESZT által a megtámadott határozatban az újraszámításra és a visszatérítésre irányuló kérelmére adott választ kifogásolja, azzal az indokkal, hogy az az alkalmazandó rendelkezések téves értelmezésén alapul.

49 Márpedig általános jelleggel, a lenti 152. pontban a későbbiekben kifejtetteket nem sértve meg kell állapítani, hogy azok a jogi és ténybeli körülmények, amelyekre a felperes ezt az érvelést alapítja, érthetőek a keresetlevélben szereplő tíz jogalap alapján. Ehhez hasonlóan meg kell állapítani, hogy az ESZT az ellenkérelemben képes volt választ adni erre az érvelésre. A Törvényszéknek sem okozott nehézséget a felperes érvelésének azonosítása a keresetlevél tanulmányozása alapján.

50 A fenti megfontolásokból az következik, hogy a lenti 152. pontban kifejtetteket nem sértve, a felperes által a keresetlevélben szereplő tíz jogalapban kifejtett érvelés elfogadható az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontjában szereplő követelményekre figyelemmel.

51 Ebből következik, hogy az ESZT által előterjesztett valamennyi érvet, amelyek arra irányulnak, hogy a Törvényszék a felperes jogalapjait mint elfogadhatatlanokat utasítsa el, el kell utasítani.

2. Az első öt, az előzetes hozzájárulások állítólagos időarányos jellegének, a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének megsértésére alapított jogalapról

52 Először is a felperes kifejti, hogy az előzetes hozzájárulásokat időarányosan fizették, mivel azokat előzetesen utalták át, egyes meghatározott időszakok után, amelyek során a hitelintézetekre kiterjedt az európai szanálási rendszer. A felperes mindenekelőtt hangsúlyozza, hogy mivel elveszítette hitelintézeti jogállását, e rendszer immár nem terjed ki rá. A felperes által jelentett, az ESZA által fedezett kockázat megszüntetése az ESZA finanszírozási szükségleteinek arányos csökkenését eredményezte. A felperes tehát úgy véli, hogy jogosult előzetes hozzájárulásai részleges visszatérítésére. Ezt követően álláspontja szerint az, hogy az ESZA létezésének első nyolc éve során a 2015. évi előzetes hozzájárulásokat le kell vonni az egyes hitelintézetek által fizetendő éves hozzájárulásokból, alkalmas e hozzájárulások időarányos jellegének alátámasztására. Végül az ESZT maga is elismeri az SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozatban, hogy a hozzájárulások visszatéríthetők, mivel azt állítja, hogy amennyiben a 2015. évi hozzájárulások levonása negatív összeget eredményez, a megfelelő összeget a 2018. évi hozzájárulás időszakában fizetik ki az intézmény felé. E határozat utal továbbá arra a helyzetre is, amikor egy hitelintézet egyesülés eredményeként elveszíti engedélyét. A felperes ezzel kapcsolatban

előadja, hogy ilyen helyzetben az ESZA részére fizetett összegek nem vesznek el, mivel a 806/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet egységes alkalmazási feltételeinek az Egységes Szanálási Alaphoz való előzetes hozzájárulás tekintetében történő meghatározásáról szóló, 2014. december 19-i (EU) 2015/81 tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2015. L 15., 1. o.) 8. cikkének (2) bekezdésében hivatkozott levonásokat biztosítják az egyesülés eredményeként létrejött szervezet számára.

53 Másodszor, a felperes kifejti, hogy az ESZT tévesen értelmezi a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdését, amely szerint a szabályszerűen átvett hozzájárulásokat nem fizetik vissza. Úgy véli, hogy a „szabályszerűen átvett" kifejezést úgy kell értelmezni, hogy minden kifizetésnek van oka, és az ebből következően visszatéríthető, ha az ok megszűnik. Visszatérítés iránti kérelme többek között a jogalap nélküli gazdagodás tilalmának elvén alapul. Mindenesetre a felperes előadja, hogy a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdése nem alkalmazandó a 2015. évi előzetes hozzájárulásokra. E hozzájárulásokat nem a 806/2014 rendeletnek megfelelően „vették át", hanem a 2014/59 irányelv nemzeti átültető intézkedésével összefüggésben.

54 Harmadszor, a felperes úgy véli, hogy az ESZT tévesen értelmezi a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdését. Előadja, hogy e rendelkezés szövegezése az „intézmény státusára" utal, nem pedig az „intézményi státusra". A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése azt feltételezi, hogy az érintett szervezet továbbra is intézmény marad. A felperes szerint a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése alkalmazandó abban az esetben, ha a bank jogi vagy ténybeli helyzete kihathat a hozzájárulás összegének meghatározására, de a bank továbbra is részét képezi a szanálásfinanszírozási mechanizmusnak. A felperes esetében nem ez a helyzet, így e rendelkezés nem alkalmazandó. A felperes érvelésének alátámasztására az Egységes Szanálási Testület igazgatási kiadásaihoz nyújtott hozzájárulások végleges rendszeréről szóló, 2017. szeptember 14-i (EU) 2017/2361 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2017. L 337., 6. o.) 7. cikkére is hivatkozik.

55 Negyedszer, a felperes a válaszban hozzáteszi, hogy az ESZT bizonyos körülmények között elfogadja az újraszámítások elvégzését, valamint a hozzájárulások visszatérítését. E tekintetben kifejti, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 17. cikkének (3) bekezdése lehetővé teszi az újraszámításokat és a visszatérítéseket, továbbá hivatkozik a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 17. cikkének (4) bekezdésére.

56 Ötödször, a beavatkozási beadvánnyal kapcsolatban tett észrevételeiben kifejti, hogy a jelen ügy eltér a 2019. november 14-i State Street Bank International ítélet (C-255/18, EU:C:2019:967) alapjául szolgáló ügytől. A jelen ügy valamely hitelintézet és betétei „valós megszüntetésére" vonatkozik, míg a fent hivatkozott ügy arra vonatkozott, hogy egy olasz hitelintézet beolvadt egy német hitelintézetbe. Ily módon a felperes szerint európai szempontból a szóban forgó ügyben szereplő egyesülés semmilyen hatással nem volt a hozzájáruló intézmény részvételére az ESZA finanszírozásában. Ezzel ellentétben a jelen ügyben megszűnt a felperes részvétele az ESZA finanszírozásában.

57 A Bizottság által támogatott ESZT vitatja ezt az érvelést.

a) A 2018. évi előzetes hozzájárulásról

58 A felperes lényegében azt állítja, hogy engedélyének az EKB általi visszavonása a hozzájárulási időszak, vagyis 2018 során olyan körülmény, amely jogot keletkeztet számára előzetes hozzájárulása időarányos újraszámítására ezen időszak vonatkozásában, és ebből következően a 2018. évi előzetes hozzájárulásaként megfizetett összegek egy részének visszatérítésére. Az ezen újraszámítás alapjául szolgáló hozzájárulási időszak 2018. január 1-jétől július 11-ig tart. A túlfizetés összege 947 127,55 euró.

59 A 806/2014 rendelet 2. cikkének megfelelően e rendelet a felpereshez hasonló, a bankunióban a részt vevő tagállamokban letelepedett hitelintézetekre alkalmazandó. A hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 176., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 208., 1. o.; HL 2013. L 321., 6. o.; HL 2017. L 20., 2. o.) 4. cikke (1) bekezdésének 1. pontja értelmében a hitelintézet olyan vállalkozás, amely a nyilvánosságtól betéteket vagy más visszafizetendő pénzeszközöket vesz át, valamint saját számlára hiteleket nyújt. A hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférésről és a hitelintézetek és befektetési vállalkozások prudenciális felügyeletéről, a 2002/87/EK irányelv módosításáról, a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. június 26-i 2013/36/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013. L 176., 338. o.; helyesbítések: HL 2013. L 208., 73. o.; HL 2017. L 20., 1. o.) 8. cikke (1) bekezdésének megfelelően a hitelintézeteknek tevékenységük folytatásához engedéllyel kell rendelkezniük.

60 A 806/2014 rendelet minden, valamely részt vevő tagállamban letelepedett, engedélyezett hitelintézetet arra kötelez, hogy előzetes hozzájárulások formájában legalább évente egyszer járuljon hozzá az ESZA-hoz. Az egyes intézmények hozzájárulását az intézmény biztosított betétekkel csökkentett (szavatolótőke nélküli) kötelezettségei összegének és a tagállam területén engedélyezett valamennyi intézmény aggregált, biztosított betétekkel csökkentett (szavatolótőke nélküli) kötelezettsége összegének az aránya alapján kell megállapítani (a 806/2014 rendelet 70. cikkének (1) bekezdése).

61 Egyébként a 806/2014 rendelet 69. cikkének (1) bekezdéséből és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4. cikkének (2) bekezdéséből az következik, hogy a hitelintézetek előzetes hozzájárulásainak évenkénti beszedése annak biztosítása érdekében történt, hogy a 2016. január 1-jén kezdődő kezdeti nyolcéves időszak végén az ESZA rendelkezésére álló pénzügyi eszközök elérjék a valamennyi részt vevő tagállamban engedélyezett hitelintézetek fedezett betétei összegének legalább 1%-át.

62 E cél elérése érdekében ugyanezen rendelet 4. cikkének (1) bekezdése, valamint a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének (1)–(3) bekezdése arra kötelezi az ESZT-t, hogy a jogszabály szerint engedélyezett könyvvizsgáló vagy könyvvizsgáló társaság által adott véleménnyel együtt benyújtott, a hozzájárulási időszakot megelőző év december 31-én rendelkezésre álló, jóváhagyott és tanúsítvánnyal ellátott, legutóbbi pénzügyi kimutatásra vonatkozó könyvelési adatok alapján számítsa ki a fizetendő hozzájárulás mértékét.

63 A felperes nem vitatja, hogy 2018. január 1-jén valamely részt vevő tagállamban letelepedett, engedélyezett hitelintézet volt, és hogy ennek alapján hozzá kellett járulnia az ESZA-hoz. Nem állítja, hogy az SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozattal az ESZT tévesen számította ki a 2018. évi egyéni hozzájárulása összegét. Ezzel szemben arra hivatkozik, hogy engedélyének az EKB általi 2018. július 11-i visszavonása e naptól kezdve kizárta őt a 806/2014 rendelet hatálya alól, és hogy ebből következően 2018. évi előzetes hozzájárulását időarányosan újra kell számítani.

64 A jelen keresetben felvetett értelmezési kérdések megválaszolása, valamint a 806/2014/EU rendelet 70. cikke (4) bekezdése és az (EU) 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdése pontos hatályának meghatározása érdekében nemcsak ezek szövegét kell figyelembe venni, hanem összefüggéseiket és az általuk alkotott szabályozás céljait is (lásd ebben az értelemben: 2005. június 7-i VEMW és társai ítélet, C-17/03, EU:C:2005:362, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

1) A 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének értelmezéséről

65 Ami először is a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének szó szerinti értelmezését illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az a következőképpen rendelkezik:

„[Az említett rendelet 2. cikkében] említett egyes szervezetektől [vagy többek között a felpereshez hasonló hitelintézetektől] szabályszerűen átvett hozzájárulásokat e szervezetek részére nem fizetik vissza”.

66 A 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének szó szerinti értelmezése az ESZT által a megtámadott határozatban képviselt álláspontot támasztja alá.

67 A 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének szövege ily módon a szabályszerű formában átvett előzetes hozzájárulások vissza nem téríthető jellegét hangsúlyozza. A visszatérítés fenn nem állása kétségtelenül levezethető a jogalkotó által alkalmazott tagadásból. A használt kifejezések egyértelműek. Egyáltalán nincs utalás arra, hogy az előzetes hozzájárulásokat havi számítás alapján ki lehet igazítani, ha az intézmény elveszíti engedélyét a hozzájárulási időszak során.

68 Ami másodszor a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének összefüggését illeti, emlékeztetni kell elsősorban arra, hogy a 806/2014 rendelet 70. cikke (2) bekezdésének megfelelően az ESZT-nek minden évben ki kell számítania az egyéni hozzájárulásokat, annak biztosítása érdekében, hogy az összes részt vevő tagállam területén engedélyezett valamennyi intézmény által befizetendő hozzájárulás ne haladja meg a célszint 12,5%-át.

69 A kezdeti időszak végére elérendő célszinten kívül tehát létezik az intézményektől az említett kezdeti időszak során egy adott évben beszedhető hozzájárulások összegének éves felső határa. Ily módon, amint azt megalapozottan hangsúlyozza az ESZT, a naptári év hozzájárulási időszakként való kiválasztása az előzetes hozzájárulások tekintetében a jogalkotó azon szándékának következménye, hogy oly módon járjon el, hogy az intézmények tekintetében a kezdeti időszak során előírt teher a lehető legegyenletesebben oszoljon meg időben, a 806/2014 rendelet 69. cikke (2) bekezdésének megfelelően. Ellentétben a felperes által előadottakkal, az, hogy az előzetes hozzájárulások éves jellegűek, nem jelenti azt, hogy egy meghatározott évre „vonatkoznak”, aminek következményeként szükségképpen ki kell őket igazítani, ha az intézmény az év során elveszíti engedélyét.

70 Másodsorban, meg kell állapítani, hogy az ESZA számára fizetett előzetes hozzájárulásokat a szanálási műveleteket megelőzően és azoktól függetlenül szedik be a pénzügyi ágazat szereplőitől (a 806/2014 rendelet (102) preambulumbekezdése). Másrészt a szanálási eszközök csak olyan szervezet vonatkozásában alkalmazhatók, amely fizetésképtelen, vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, kizárólag akkor, ha közérdekből szükséges a pénzügyi stabilitás céljának elérése érdekében (a 806/2014 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése; lásd az említett rendelet (61) preambulumbekezdését is). Másként fogalmazva, még ha az előzetes hozzájárulásokat szabályszerűen megfizető intézmény fizetésképtelen, vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik is, szanálási intézkedés csak akkor képzelhető el, ha az közérdekből szükséges. A szabályozás semmilyen automatikus kapcsolatot nem állít fel egyrészt az előzetes hozzájárulás megfizetése, másrészt pedig az érintett intézmény szanálása között. Amint azt az ESZT kifejti, kizárólag a közérdek, nem pedig egy intézmény egyedi érdekének védelme a döntő tényező az ESZA alkalmazása szempontjából (lásd a 806/2014 rendelet 67. cikkének (2) bekezdését is). Az intézmény által egy adott időszak után fizetett előzetes hozzájárulás nem keletkeztet számára egyéni jogot arra, hogy az ESZA-t felhasználják abban az esetben, ha ez az intézmény az említett időszak során fizetésképtelenné válik, vagy a fizetésképtelenség határára kerül.

71 Az intézmény részéről a hozzájárulás megfizetése az ESZA felé nem garantál semmilyen ellenszolgáltatást, hanem az ESZA forrásokkal való ellátására irányul, közérdekből, az uniós jogalkotó által előírt minimális szintig, az európai bankrendszer stabilitásának biztosítására irányuló célt követve.

72 A 806/2014 rendeletből, többek között annak 14. és 18. cikkéből, 67. cikkének (2) bekezdéséből és 70. cikkéből, valamint (19), (100), (102) és (104) preambulumbekezdéséből ugyanis az következik, hogy az ESZA által fedezett kockázat az egész pénzügyi ágazat által a pénzügyi rendszer stabilitására, és ebből következően a nemzeti költségvetésekre nézve jelentett kockázat. Márpedig, amint az a 806/2014 rendelet (100) preambulumbekezdéséből kitűnik, a jogalkotó úgy ítélte meg, hogy a pénzügyi rendszer stabilizálását a pénzügyi ágazat egészének kell finanszíroznia. A jelen ügyben a felperes mint a pénzügyi ágazat szereplője 2018. január 1-jén megfizette kötelező hozzájárulását az ESZA felé a 2018. évre.

73 Ez az oka annak, hogy az előzetes hozzájárulások nem tekinthetők biztosítási díjnak, amely havi részletekre bontható és visszatéríthető, amennyiben az azokat megfizető intézmény elveszíti engedélyét az év során, amint azt a felperes kifejti érvelésének alátámasztására. Ugyanezen okok miatt el kell utasítani az arra alapított érvet, hogy a hozzájárulási év során az intézmény kiesése a fedezendő kockázatok csökkenésével és ennélfogva az ESZA finanszírozási igényeinek csökkenésével jár.

74 Ami harmadszor a 806/2014 rendelet és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet által követett célt illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a hitelintézetek előzetes hozzájárulásainak évenkénti beszedése annak biztosítása érdekében történt, hogy a 2016. január 1-jén kezdődő kezdeti nyolcéves időszak végén az ESZA rendelkezésre álló pénzügyi eszközök elérjék a valamennyi részt vevő tagállamban engedélyezett hitelintézetek fedezett betétei összegének legalább 1%-át (lásd a fenti 61. pontot).

75 Márpedig, ha az ESZT-nek figyelembe kellene vennie a hitelintézetek jogi és pénzügyi helyzetének alakulását az érintett hozzájárulási időszak során, akkor nehezen számíthatná ki megbízható és stabil módon az egyes hitelintézetek által fizetendő hozzájárulásokat, és követhetné azt a célt, hogy a kezdeti időszak végére elérjék a valamely tagállam területén engedélyezett hitelintézetek fedezett betétei összegének legalább 1%-át, mivel az adott intézmény hozzájárulásainak újraszámítása szükségképpen kihat a többi hitelintézet által fizetendő összegre.

76 Figyelembe véve az előzetes hozzájárulások beszedésének időpontját és célját, meg kell állapítani, hogy a felperes állításával ellentétben az, hogy valamely intézmény elveszítette engedélyét a hozzájárulási időszak alatt, nem keletkeztet számára jogot az ezen időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulásának időarányos újraszámítására, és ebből következően az ezen időszak után kifizetett hozzájárulás egy részének visszatérítésére. Következésképpen az ESZT nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor úgy értelmezte a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdését, hogy az nem teszi lehetővé számára, hogy a felperes 2018. évi előzetes hozzájárulását időarányosan újraszámítsa, sem pedig azt, hogy visszatérítse számára az állítólagos túlfizetést.

2) A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének értelmezéséről

77 A felperes a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkére vonatkozó érveket illetően kiindulásként emlékeztetni kell e rendelkezés szövegére:

„(1) Amennyiben egy intézmény újonnan, a hozzájárulási időszaknak csak egy része tekintetében kerül felügyelet alá, úgy az intézmény részleges hozzájárulását a 3. szakaszban megállapított módszertannak a soron következő hozzájárulási időszak vonatkozásában kiszámított éves hozzájárulási összegre való alkalmazásával és a felügyelet alatti teljes hónapok számának figyelembevételével kell kiszámítani.

(2) Az intézmény státusának hozzájárulási időszak alatti megváltozása, ideértve a kis intézményeket is, nem befolyásolja az adott évben fizetendő éves hozzájárulást.”

78 A megtámadott határozatban az ESZT úgy ítélte meg, hogy egy hitelintézet engedélyének az EKB általi visszavonása a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének értelmében vett státusváltozást jelent. Az ESZT 2018. július 11-i, arra vonatkozó határozata, hogy visszavonja a felperes engedélyét, tehát nem hatott ki az utóbbi által a 2018. év után fizetendő éves hozzájárulás összegére.

79 A felperes lényegében előadja, hogy e rendelkezés szövegezése az „intézmény státusára” utal, nem pedig az „intézményi státusra”. A felperes szerint a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése azt feltételezi, hogy az érintett szervezet továbbra is hitelintézet marad, és ennélfogva nem alkalmazandó annak helyzetére. A felperes a Törvényszék kérdésére adott 2020. június 12-i válaszában kiemelte, a tárgyaláson pedig megerősítette, hogy nemcsak a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése nem alkalmazandó, hanem az említett rendelet 12. cikkének (1) bekezdése sem releváns a jelen ügy szempontjából.

80 E tekintetben a 2019. november 14-i State Street Bank International ítélet (C-255/18, EU:C:2019:967) alapjául szolgáló ügyben a Bíróság a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „státusváltozás” fogalmát illetően kimondta, hogy azt az említett rendelet alkalmazása szempontjából önálló uniós jogi fogalomnak kell tekinteni, amelyet az összes tagállam területén egységesen kell értelmezni (2019. november 14-i State Street Bank International ítélet, C-255/18, EU:C:2019:967, 33. pont).

81 A Bíróság mindenekelőtt megállapította, hogy a „státusváltozás” kifejezés az intézmény jogi vagy ténybeli helyzetének bármely olyan megváltozását jelentheti, amely kihatással lehet a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének alkalmazására. Ezt az értelmezést erősíti meg az „ideértve a kis intézményeket is” fordulat is, amely arra utal, hogy az intézmény méretének megváltozása, amely a kis intézményekre vonatkozó rendelkezések alkalmazását illetően releváns, csak az említett rendelkezésben szereplő helyzetek egyikét jelenti (2019. november 14-i State Street Bank International ítélet, C-255/18, EU:C:2019:967, 35. és 36. pont).

82 Ezt követően a Bíróság pontosította, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése általában az intézményt érintő változásokra vonatkozik, míg az említett felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (1) bekezdése azt a számítási módot ismerteti, amelyet kivételesen, a hozzájárulási időszaknak csak egy részében felügyelet alá került intézményekre kell alkalmazni (2019. november 14-i State Street Bank International ítélet, C-255/18, EU:C:2019:967, 38. pont). Úgy tekintette tehát, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (1) bekezdését, amennyiben az e cikk (2) bekezdésében foglalt általános szabálytól való eltérést állapít meg, szigorúan kell értelmezni, ami nem engedi meg az említett rendelet által kifejezetten szabályozott eseteken túlmenő értelmezést (lásd: 2019. november 14-i State Street Bank International ítélet, C-255/18, EU:C:2019:967, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A Bíróság ebből azt a következtetést vonta le, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése értelmében státusváltozásnak minősülő műveletre nem vonatkozik a hozzájárulás mértékének a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (1) bekezdésében előírt kiszámítása (2019. november 14-i State Street Bank International ítélet, C-255/18, EU:C:2019:967, 40. pont).

83 Végül a Bíróság megállapította a 2014/59 irányelv és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet tekintetében, hogy az intézmények előzetes hozzájárulásának éves beszedését annak biztosítására vezették be, hogy a kezdeti időszak végére elérjék a célszintet. A Bíróság úgy ítélte meg, hogy ahhoz, hogy a nemzeti szanálási hatóságok számára lehetővé váljék az előzetes hozzájárulások mértékének megbízható módon történő kiszámítása, és ezáltal a 2014/59 irányelv, a 806/2014 rendelet és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet által kitűzött cél elérése, a „státusváltozás” említett felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése értelmében vett fogalmát kiterjesztően kell értelmezni (2019. november 14-i State Street Bank International ítélet, C-255/18, EU:C:2019:967, 44. pont). A Bíróság kimondta, hogy e fogalmat úgy kell értelmezni, hogy az magában foglalja az olyan műveletet is, amelynek során az intézmény az anyavállalatával való beolvadással történő, határokon átnyúló egyesülése következtében az adott évben kikerül a nemzeti szanálási hatóság felügyelete alól,

és ebből következően ez a művelet nincs befolyással az intézmény arra irányuló kötelezettségére, hogy az adott hozzájárulási év után fizetendő előzetes hozzájárulás teljes összegét befizesse (2019. november 14-i State Street Bank International ítélet, C-255/18, EU:C:2019:967, 48. pont).

84 A jelen ügyben, a fenti 80–83. pontban kifejtettekkel azonos okból úgy kell tekinteni, hogy a hitelintézet engedélyének az EKB általi visszavonása a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének értelmében vett státusváltozásnak tekintendő. Amint azt ugyanis a Bíróság a 2019. november 14-i State Street Bank International ítélet (C-255/18, EU:C:2019:967) 43. pontjában hangsúlyozta, ha az ESZT-hez hasonló szanálási hatóságoknak figyelembe kellene venniük az intézmények jogi és pénzügyi helyzetében az adott év során bekövetkezett változásokat, nehezen tudnák megbízható módon kiszámítani a következő évben fizetendő rendes hozzájárulások mértékét, és ennek következtében aligha tudnák követni azt a 806/2014 rendeletben előírt célt, hogy a kezdeti időszak végéig elérjék a tagállam területén engedélyezett összes intézmény biztosított betétei összegének legalább 1%-át (lásd a fenti 60–62. pontot). Következésképpen a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdésében szereplő „státusváltozás” fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az magában foglalja az intézmény tevékenységének megszűnését engedélyének a hozzájárulási időszak alatti elvesztése miatt.

85 A fentiekből az következik, hogy az, hogy egy szervezet engedélyének visszavonása miatt a továbbiakban nem folytatja hitelintézeti tevékenységeit a hozzájárulási időszak alatt, nem hat ki az arra irányuló kötelezettségére, hogy az előzetes hozzájárulások teljes összegét megfizesse az említett hozzájárulási időszak után. Az ESZT tehát e tekintetben nem követett el hibát a megtámadott határozatban. Ennélfogva a felperes nem kifogásolhatja azt, hogy az ESZT nem számította ki újra időarányosan a 2018. évi előzetes hozzájárulásait, és nem térítette vissza számára az állítólagos túlfizetést.

86 E következtetést nem kérdőjelezi meg az a kapcsolat, amelyet a felperes próbál teremteni a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének értelmében vett „státus” és a 2017/2361 rendelet 7. cikkének értelmében vett „jogállás” fogalma között. A felperes által előadottakkal ellentétben a „státusváltozás” fogalmát nem lehet úgy érteni, hogy az kizárólag arra a helyzetre utal, amelyben egy intézmény a 2017/2361 rendelet 4. cikkének (1) bekezdésében meghatározott egyik kategóriából egy másikba kerül át. Amint azt megalapozottan hangsúlyozza a Bizottság, a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet és a 2017/2361 rendelet tárgya és célja eltér. Az utóbbi az ESZT igazgatási kiadásaihoz nyújtott hozzájárulások rendszerére vonatkozik. A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet által szabályozott hozzájárulások az ESZA részére közérdekből szolgáltatott hozzájárulások, míg a 2017/2361 rendelet által szabályozott hozzájárulások az ESZT közvetlen hatáskörébe tartozó szervezetek esetében felmerülő munkaterhelést és a kapcsolódó kiadásokat fedezik (lásd a 2017/2361 rendelet (5) preambulumbekezdését).

87 A felperes kétségtelenül a jelen ügy és a 2019. november 14-i State Street Bank International ítélet (C-255/18, EU:C:2019:967) alapjául szolgáló ügy közötti megkülönböztetésre irányuló érveket terjeszt elő. E tekintetben kifejti, hogy bár az utóbbi ügyben valóban „státusváltozásra” került sor, ennek oka az, hogy az olasz szervezet nem hagyta el a hitelintézetekre és bizonyos befektetési vállalkozásokra vonatkozó Egységes Szanálási Mechanizmust (ESZM), hanem egy német intézmény fióktelepévé vált. E különbségeket figyelmen kívül nem hagyva, meg kell állapítani, hogy azok nem hathatnak ki a fenti 84. pontban szereplő következtetésre. A „státusváltozás” kifejezés ugyanis az intézmény jogi vagy ténybeli helyzetének bármely olyan megváltozását jelentheti, amely kihatással lehet a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének alkalmazására. Márpedig az engedély elvesztése kétségtelenül a hitelintézet jogi és ténybeli helyzetének megváltozását jelenti. Ezenfelül az említett rendelet 12. cikkének (2) bekezdése – amely úgy rendelkezik, hogy az intézmény státusának megváltozása nem befolyásolja az intézménynek az adott év után fizetendő éves rendes hozzájárulás befizetésére irányuló kötelezettségét – tehát általában az intézményt érintő változásokra vonatkozik, míg e rendelet 12. cikkének (1) bekezdése azt a számítási módot ismerteti, amelyet kivételesen, a hozzájárulási időszaknak csak egy részében felügyelet alá került intézményekre kell alkalmazni. Mivel

az utóbbi rendelkezést, amennyiben eltérést határoz meg a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdésétől, szigorúan kell értelmezni, ami nem teszi lehetővé az ezen, az említett rendeletben kifejezetten szereplő egyetlen helyzeten túlmenő értelmezést, az engedély elvesztése szükségképpen az említett 12. cikk (2) bekezdésének hatálya alá tartozik.

88 A felperes úgy véli továbbá, hogy ellentétben a 2019. november 14-i State Street Bank International ítélet (C-255/18, EU:C:2019:967) alapjául szolgáló ügyben szereplő helyzettel, a szanálási rendszerből történő végleges kizárása kihat a célszintre. E tekintetben elegendő azt megállapítani, a jogalkotó által a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkében használt kifejezésekre figyelemmel, hogy az úgy döntött, hogy az intézmény státusváltozása a hozzájárulási időszak során nem hat ki a szóban forgó év után fizetendő éves hozzájárulásra, függetlenül azon hatásoktól, amelyeket e státusváltozás a fedezett betétek vagy a célszint tekintetében gyakorolhat.

89 Ebből következik, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése alkalmazandó a felperes helyzetére. A felperes ezzel kapcsolatos érveit el kell tehát utasítani.

90 A felperes által előterjesztett, az alábbiakban megvizsgált érvek sem kérdőjelezik meg a fenti, a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének, valamint a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének elemzésén alapuló következtetést.

3) A felperes által előadott egyéb érvekről

91 A felperes egyéb érvei lényegében az ESZA állítólagos jogalap nélküli gazdagodásának, az előzetes hozzájárulások időarányos jellegének és e hozzájárulások visszatéríthető jellegének bizonyítására irányulnak. Érvelésének alátámasztására a felperes a jogalap nélküli gazdagodás tilalmának elvére, az SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozatra, a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 17. cikkének (3) és (4) bekezdésére, valamint a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikkének (3) bekezdésére hivatkozik.

i) Az ESZA állítólagos jogalap nélküli gazdagodásáról

92 A felperes előadja, hogy a 2014/806 rendelet 70. cikkének (4) bekezdését, különösen a „szabályszerűen átvett hozzájárulásokat” kifejezést a jogalap nélküli gazdagodás tilalma elvének fényében kell értelmezni. Álláspontja szerint minden kifizetésnek van oka, és adott célt szolgál, és az ebből következően visszatéríthető, ha az ok megszűnik, vagy ha a célt nem érik el. Ez a jelen esetben azt jelentené, hogy az előzetes hozzájárulásokat újra kellene számítani azon időszak függvényében, amelynek során valamely intézmény ténylegesen felügyelet alatt állt, aminek hiányában az ESZA jogalap nélkül gazdagodna.

93 Emlékeztetni kell arra, hogy a jogalap nélküli gazdagodáson alapuló keresetnek csak akkor lehet helyt adni, ha az tartalmazza az érvényes jogalap nélküli gazdagodás és a kérelmező vagyona ehhez kapcsolódó csökkenésének bizonyítékát (lásd ebben az értelemben: 2011. július 28-i Agrana Zucker ítélet, C-309/10, EU:C:2011:531, 53. pont).

94 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a megtámadott határozat jogalapját a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdése és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke jelentette. Ezenkívül a fenti 65–76. pontban kifejtett megfontolásokból az következik, amint azt az ESZT a megtámadott határozatban megállapította, hogy az említett cikkek alkalmazása nem vezethet a felperes 2018. évi előzetes hozzájárulásainak újraszámításához, és így az annak címén megfizetett összeg egy részének visszatérítéséhez.

95 Márpedig meg kell állapítani, hogy a felperes nem kérdőjelezi meg azt a jogalapot, amelyen az ESZA megtámadott határozatból fakadó gazdagodása állítólagosan alapul. A felperes beadványai ugyanis sem kifejezetten, sem hallgatólagosan nem tartalmaznak a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdésére és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkére vonatkozó jogellenességi kifogást.

96 Ennélfogva úgy kell tekinteni, hogy a visszatérítés ESZT általi elutasítása érvényes jogalapon alapul és nem minősülhet jogalap nélküli gazdagodásnak. E körülmények között el kell utasítani a felperesnek az ESZA állítólagos jogalap nélküli gazdagodására vonatkozó érvét.

ii) Az SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozat megsértésére alapított érvekről

97 A felperes előadja, hogy a megtámadott határozat sérti az SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozatot, mivel az utóbbiban az ESZT kifejezetten elismerte az előzetes hozzájárulások időarányos jellegét, valamint visszatéríthető jellegét. Közelebbről a felperes az említett határozat 39. és 40. pontját emeli ki.

98 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely uniós intézmény, szerv vagy szervezet puszta gyakorlata nem érvényesülhet a Szerződések szabályaival, illetve a Szerződés alapján elfogadott szabályokkal szemben (lásd ebben az értelemben: 1988. február 23-i Egyesült Királyság kontra Tanács ítélet, 68/86, EU:C:1988:85, 24. pont; 1994. augusztus 9-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, C-327/91, EU:C:1994:305, 36. pont). Ebből következik, hogy az ESZT határozata nem eredményezheti a jelen ügyben alkalmazandó jogszabályi rendelkezések tartalmának módosítását.

99 A felperes annak alátámasztására irányuló érvei, hogy az ESZT maga is elismeri az SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozatban az előzetes hozzájárulások időarányos jellegét, illetve visszatéríthető jellegét, tehát hatástalanok.

100 Mindenesetre ezek az érvek is megalapozatlanok. Mindenekelőtt meg kell állapítani ugyanis, hogy a 2014/59 irányelv 103. cikkének megfelelően a lett szanálási hatóság állapította meg és szedte be a felperes 2015. évi előzetes hozzájárulását. E hozzájárulást a kormányközi megállapodás 3. cikke (3) bekezdésének megfelelően átutalták az ESZA részére. Ezt követően emlékeztetni kell arra, hogy főszabály szerint a célszintet egy nyolcéves időszak végére kell elérni. Végül ezen időszak során két körülmény határozza meg az egyes intézmények egyéni hozzájárulásainak számítását: először, egy éves felső határ (a beszedések aggregált összege nem haladhatja meg az ESZA éves célszintjének 12,5%-át), másodszor pedig a 2014/59 irányelv alapján beszedett hozzájárulások egyéni hozzájárulásokba való beszámítására irányuló kötelezettség, levonva ezeket az egyes intézmények által fizetendő összegből. A 2015/81 végrehajtási rendelet 8. cikkének (2) bekezdésében előírt ezen kötelezettségnek való megfelelés érdekében az ESZT figyelembe veszi azokat a hozzájárulásokat, amelyeket a részt vevő tagállamok beszedtek, azaz levonja ezeket az egyes intézmények által fizetendő összegből. Például a 2018. évi előzetes hozzájárulásának számítása során a felperes által a 2015. év után fizetett összeg egy nyolcadát levonták abból az összegből, amelyet 2018. évi előzetes hozzájárulásként kellett megfizetnie.

101 Ennélfogva a felperes állításával ellentétben az, hogy az SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozat 40. pontja szerint az ilyen levonás negatív egyéni hozzájárulást eredményezhet, és hogy a megfelelő összeget ebből következően ki kell fizetni az érintett intézménynek, kizárólag a fenti körülmények következménye. A felperes állításával ellentétben nem arról van szó, hogy az ESZT elismeri az előzetes hozzájárulások időarányos jellegét, illetve visszatéríthető jellegét (lásd a lenti 127. pontot is).

102 Ehhez hasonlóan az SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozat felperes által hivatkozott 39. pontja sem alkalmas érvelésének alátámasztására. Kétségtelen, hogy e pont szerint, ha a hitelintézet a kezdeti időszakban az egyesülést követően elveszíti banki engedélyét, a 2015/81 végrehajtási rendelet 8. cikkének (2) bekezdésében előírt levonást az egyesülésből származó átvevő intézmény számára

biztosítják. Ugyanakkor ennek feltételeként az említett 39. pont azt írja elő, hogy az átvevő intézménynek továbbra is meg kell fizetnie az előzetes hozzájárulásokat az ESZA felé. E helyzet tehát eltér a felperes helyzetétől a jelen ügyben.

103 Ennélfogva az e határozat megsértésére alapított kifogást hatástalanként – és mindenesetre megalapozatlanként – el kell utasítani.

iii) A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 17. cikkének megsértésére alapított érvekről

104 A felperes előadja, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 17. cikkének (3) és (4) bekezdése arra utal, hogy bármely hozzájárulás esetében van lehetőség utólagos kiigazításokra.

105 Mindenekelőtt rá kell mutatni, hogy e rendelkezések, amelyekre a felperes hivatkozik, a következőképpen szólnak:

„(3) Ha az intézmények által a szanálási hatóságnak benyújtott információ ismételt megállapításra vagy módosításra szorul, a szanálási hatóság az érintett intézmény következő hozzájárulási időszakra vonatkozó éves hozzájárulásának kiszámításakor a frissített információnak megfelelően kiigazítja az éves hozzájárulást.

(4) Az ismételt megállapításra vagy módosításra szoruló információ alapján kiszámított és kifizetett éves hozzájárulás, valamint azon éves hozzájárulás közötti különbséget, amelyet az éves hozzájárulás kiigazítását követően kellett volna kifizetni, a következő hozzájárulási időszakban esedékes éves hozzájárulás összegében kell kiegyenlíteni. A kiigazítást a következő hozzájárulási időszak hozzájárulásainak csökkentése vagy növelése révén kell megtenni.”

106 Ezt követően emlékeztetni kell e rendelkezés összefüggéseire. Az intézményeknek a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkében hivatkozott valamennyi információt az említett cikkben előírt határidőn belül kell szolgáltatniuk. Ezek az információk a hozzájárulási időszakot megelőző pénzügyi évre vonatkoznak. A jelen ügyben a felperes nem állítja azt, hogy az általa a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikke alapján a 2018. évi hozzájárulási időszakra (vagy bármely más hozzájárulási időszakra) vonatkozóan szolgáltatott információkat utóbb ismételten megállapították vagy módosították. Ezzel szemben előadja, hogy „az intézmény által szolgáltatott információk előzetes jellegűnek bizonyulhatnak”, „mivel nem egyértelmű, hogy az intézmény folytatni fogja tevékenységét a szóban forgó év során, többek között abban az esetben, ha az intézmény banki engedélyének visszaadását és hitelintézeti tevékenységének megszüntetését tervezi az év egy adott pontján, anélkül hogy a pontos időpont már meg lenne határozva”. A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 17. cikkéből tehát azt a következtetést vonja le, hogy bármely hozzájárulás esetében van lehetőség jelentős utólagos kiigazításokra, függetlenül attól, hogy ennek oka a körülmények megváltozása az előző évhez képet vagy egy múltbeli hozzájárulás újraszámítása.

107 A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 17. cikke kapcsán a felperes által javasolt ezen értelmezést azonban nem támasztja alá e rendelkezés szövege. A felperes részvényeseinek azon döntése, hogy azt megszüntetik, és ennek következményei ily módon nem tekinthetők olyan ismételt megállapításoknak vagy számviteli módosításoknak, amelyekre a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkében hivatkozott információk esetében sor kerülhet, sem azokhoz hasonlónak. A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 17. cikkének (3) és (4) bekezdése kiemeli, hogy a frissített információk figyelembevételére „a következő hozzájárulási időszak” tekintetében kerül sor. E rendelkezés tehát nem vonatkozik a felpereséhez hasonló helyzetekre, amelyekben valamely intézmény kikerül a szanálási rendszerből.

108 Végül a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 17. cikkének a felperes által javasolt értelmezése összeegyeztethetetlen lenne a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdésével és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdésével.

109 Ennélfogva a felperes nem hivatkozhat eredményesen a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 17. cikkére sem az előzetes hozzájárulások időarányos jellegének bizonyítása, sem a 2018. évi előzetes hozzájárulása összegének újraszámítása és egy részének visszatérítése iránti kérelme alátámasztása érdekében. Érvelését tehát e tekintetben el kell utasítani.

iv) A 2015/81 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (3) bekezdésének megsértésére alapított érvekről

110 A felperes a 2020. június 29-én benyújtott észrevételeiben és a tárgyaláson kifejtette, hogy abnormális, hogy a 2015/81 végrehajtási rendelet 7. cikke (3) bekezdésének megfelelően az olyan intézmény visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásait, amely már nem tartozik a 806/2014 rendelet hatálya alá, törölni kell, és az e kötelezettségvállalások fedezetéül szolgáló biztosítékokat vissza kell szolgáltatni, ugyanakkor a készpénzben teljesített hozzájárulásokat nem lehet visszatéríteni.

111 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásokat, amelyek a 806/2014 rendelet 70. cikkének (3) bekezdésében foglaltak szerint nem haladhatják meg az e cikknek megfelelően beszedett hozzájárulások teljes összegének 30%-át, sajátos rendelkezések szabályozzák. E kötelezettségvállalások jellege eltér az előzetes hozzájárulásokétól, ezért az uniós jogalkotó szükségesnek ítélte sajátos szabályozás előírását vonatkozásukban. E tekintetben az, hogy a 2015/81 végrehajtási rendelet 7. cikkének (3) bekezdése csak az említett kötelezettségvállalásokra vonatkozik, az előzetes hozzájárulásokra pedig nem, a jogalkotó azon szándékát tükrözi, hogy az utóbbiakat ne vonja az e rendelkezésben előírt szabály hatálya alá. Nincs helye tehát analógia útján a 2015/81 végrehajtási rendelet 7. cikke (3) bekezdése alkalmazásának a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdésében hivatkozott hozzájárulásokra, amint azt lényegileg a felperes állítja. A 2015/81 végrehajtási rendelet 7. cikkének (3) bekezdésére alapított érvelését tehát el kell utasítani.

b) A 2015. évi előzetes hozzájárulásról

112 A felperes lényegében előadja, hogy mivel az ESZT-nek a teljes kezdeti időszak során, amikor valamely intézmény egyéni hozzájárulását számítja ki, le kell vonnia az ezen intézmény által fizetendő összegből a tagállama által a 2015. év után rögzített és beszedett hozzájárulásokat, ha egy intézmény az említett időszak során elveszíti engedélyét, az ESZT-nek vissza kell térítenie számára a 2015. évi előzetes hozzájárulása fennmaradó egyenlegét. Ezen egyenleg összege a felperes esetében 836 320,40 euró.

113 A felperes nem vitatja, hogy az érintett időszakban meg kellett fizetnie a pénz- és tőkepiaci bizottság által megállapított összeget. Ezzel szemben azzal érvel, hogy mivel a 2015. évi előzetes hozzájárulás címén folyósított összeg egy nyolcadát levonták az ESZA felé fizetendő valamennyi éves hozzájárulásából, a 2015. évi hozzájárulások valójában „az ESZA első nyolc évére vonatkozó előzetes kifizetések”. A felperes úgy véli, hogy mivel a felperes az engedélyének visszavonása miatt a 2019 és 2023 közötti időszak során már nem tartozik a 806/2014 rendelet hatálya alá, ezen „előzetes kifizetések” fennmaradó 5/8 részét vissza kell neki téríteni.

114 A megtámadott határozatban az ESZT kiemelte, hogy a részt vevő tagállamok által a 2015. év után beszedett hozzájárulásokat a kormányközi megállapodás 3. cikkének (3) bekezdése alapján átutalták az ESZA részére. E határozat szerint a 2015. évi előzetes hozzájárulásokat megfizető azon szervezetek, amelyek engedélyét ezt követően visszavonták, nem jogosultak e hozzájárulások visszatérítésére, amint az a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdéséből következik.

115 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2014/59 irányelv és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet szerinti nemzeti szanálási alapoknak a 2015-ös év során történő létrehozását 2016-ban azzal az elképzeléssel készítették elő, hogy a 806/2014 rendelet alapján a bankunióhoz tartozó tagállamok között olyan egységes szanálási alap jön létre, amely fokozatosan felváltja a nemzeti szanálási alapokat.

116 Ebben az összefüggésben először is, a 2014/59 irányelv 130. cikke (1) bekezdésének megfelelően a tagállamoknak 2015. január 1-jétől ki kellett vetniük az előzetes hozzájárulásokat a területükön engedélyezett intézményekre. E célból a tagállamoknak biztosítaniuk kellett, hogy az előzetes hozzájárulások megfizetésére vonatkozó kötelezettség a nemzeti joguk alapján végrehajtható legyen, és hogy az esedékes hozzájárulások teljes mértékben befizetésre kerüljenek (a 2014/59 irányelv 103. cikkének (4) bekezdése).

117 Másodszor, a tagállamok által a kormányközi megállapodás alkalmazási időpontját, vagyis 2016. január 1-jét megelőzően ily módon beszedett hozzájárulásokat átutalták az ESZA részére, e megállapodás 3. cikkének megfelelően. Átutalásukat követően az ESZA-n belül semmilyen módon nem tettek különbséget a hozzájárulások között az évtől, illetve azok beszedésének jogalapjától függően. A 2015. évi és az azt követő évekre vonatkozó hozzájárulásokat egymással helyettesíthető módon gyűjtik össze ebben az alapban.

118 A jelen ügyben az iratokból kitűnik, hogy az a hozzájárulás, amelynek a felperes a részleges visszatérítését kéri, az általa a 2015. évre fizetett előzetes hozzájárulás, amelynek összegét a lett szanálási hatóság állapította meg, a 2014/59 irányelv 103. cikkének megfelelően.

119 Ezzel kapcsolatban a 2015/81 végrehajtási rendelet „Különleges kiigazítások a kezdeti időszakban” című 8. cikkének (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A kezdeti időszakban az egyes intézmények egyéni hozzájárulásának kiszámításakor [az ESZT] figyelembe veszi azokat a hozzájárulásokat, amelyeket a részt vevő tagállamok a 2014/59/EU irányelv 103. és 104. cikkének megfelelően beszedtek és a [kormányközi megállapodás] 3. cikkének (3) bekezdése értelmében átutaltak az [ESZA-ba], azaz levonja ezeket az egyes intézmények által fizetendő összegből.”

120 Meg kell állapítani, hogy sem e rendelkezés szövege, sem annak összefüggése nem alkalmas a felperes érvelésének alátámasztására.

121 E rendelkezés ugyanis egyáltalán nem utal a 2015. évi hozzájárulások visszatérítésének lehetőségére abban az esetben, ha egy intézmény elhagyja a szanálási rendszert a kezdeti időszak (2016–2023) során. A 2015/81 végrehajtási rendelet 8. cikkének (2) bekezdése sem írja elő, hogy a 2015. évi hozzájárulások „az ESZA első nyolc évére vonatkozó előzetes kifizetések”.

122 E rendelkezés összefüggéseit illetően a 2015/81 végrehajtási rendelet célja – amint azt az ESZT hangsúlyozza – az, hogy meghatározza az egyes intézmények hozzájárulásainak kiszámítási feltételeit (a 2015/81 végrehajtási rendelet 1. cikke).

123 Az említett rendelet azokra az intézményekre alkalmazandó, amelyektől a 806/2014 rendelet 70. cikkével összhangban hozzájárulásokat szednek be (a 2015/81 végrehajtási rendelet 2. cikke). A 2015/81 végrehajtási rendelet 8. cikke pedig az éves hozzájárulások kiigazított számítási módszerét ismerteti, amelyet eltérés révén a kezdeti időszak során kell alkalmazni. A 2015/81 végrehajtási rendelet (6) preambulumbekezdése e tekintetben azt mondja ki, hogy az e rendelet 8. cikkének (2) bekezdésében előírt levonás célja a kormányközi megállapodás 3. cikke (3) bekezdése értelmében befizetett hozzájárulások „figyelembevétele” az egyéni hozzájárulások kiszámításánál. Amennyiben az intézmény elveszíti engedélyét, a jövőre nézve a 806/2014 rendelet 70. cikke alapján már nem kell hozzájárulásokat fizetnie, így tehát a 2015/81 végrehajtási rendelet 8. cikkében szereplő számítási módszer sem

vonatkozik rá. E tekintetben a 2015/81 végrehajtási rendelet 8. cikkének (2) bekezdése azt írja elő, hogy a levonás „az egyes intézmények által fizetendő összegre” alkalmazandó. Amint arra az ESZT és a Bizottság helyesen rámutat, e levonásra csak addig kerül sor, amíg a hozzájárulási kötelezettség fennáll.

124 Egyébként a kormányközi megállapodás (12) preambulumbekezdésében az szerepel, hogy a 2015. évi hozzájárulások ESZA részére történő átutalásának célja ezen alap pénzügyi kapacitásának erősítése annak létrehozásától kezdve. A 2015/81 végrehajtási rendelet 8. cikkének (2) bekezdésében előírt levonás ily módon lehetővé teszi az ESZA számára, hogy létrejöttének első félévétől kezdve két évi részletnek megfelelő forrásokkal rendelkezzen, biztosítva ezzel egyidejűleg azt, hogy a 2015-ben beszedett összegek ezen alapba történő átutalása ne eredményezzen egyensúlytalanságokat a pénzügyi teher elosztása terén az érintett intézmények között.

125 Ily módon, amint azt az ESZT kifejti, a 2015/81 végrehajtási rendelet 8. cikkének (2) bekezdése a nemzeti mechanizmusról az egységes közös felhasználású mechanizmusra történő fokozatos átállást, valamint az ESZM hatékonysága lehető leggyorsabb biztosításának szükségességét tükrözi.

126 A fentiekre figyelemmel a releváns rendelkezésekből, többek között a 2015/81 végrehajtási rendelet 8. cikkének (2) bekezdéséből nem tűnik ki, hogy a 2015. évi hozzájárulások a felperes állításának megfelelően „az ESZA első nyolc évére vonatkozó előzetes kifizetések”, és hogy azokat ezért vissza kell téríteni, ha az intézmény kikerült a 806/2014 rendelet hatálya alól.

127 Kétségtelenül nem lehet kizárni, hogy az intézmény például 2018-ra vonatkozó éves hozzájárulásának számítása a 2015. évi hozzájárulás levonását követően negatív összeget és a megfelelő összeg ezen intézménynek történő kifizetését eredményezi. Nem a felperes által hivatkozott értelemben vett, az időarányosság elvén alapuló visszatérítésről van azonban szó. Az említett számítás ugyanis nem más, mint az említett intézmény 2018. évre vonatkozó éves hozzájárulása összegének meghatározása céljából végzett matematikai művelet, amely összeg negatív lehet, ha a 2015. évi hozzájárulás levonandó része magasabb, mint a 2018. évre számított hozzájárulás. Következésképpen az ebben az esetben az intézmény részére fizetett összeg csak e számítás eredményének következménye. Közelebbről, a 2018. évi előzetes hozzájárulások beszedésekor a nemzeti szanálási hatóság az egyéb intézményektől beszedett összegek egy részét átutalja azon intézménynek vagy intézményeknek, amely(ek) esetében az éves hozzájárulás összege a 2015. évi hozzájárulás levonását követően negatív. Ennélfogva a felperes állításával ellentétben az SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozat 40. pontja, amely éppen ezt a helyzetet ismerteti, szintén nem támasztja alá azt az érvelést, amelynek alapján a felperes a 2015. évi előzetes hozzájárulásának részleges visszatérítését kéri. Ugyanez a helyzet az SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozat 39. pontjával, a fenti 98. pontban már ismertetett okokból.

128 Ezenkívül, noha a 2015. évi hozzájárulások összegét a nemzeti szanálási hatóságok állapították meg, a 2014/59 irányelvnek megfelelően, e hozzájárulásokat az ESZA felé ugyanazon az alapon teljesítendő befizetéseknek kell tekinteni, mint az ESZT által a 806/2014 rendelet alapján kiszámítottakat. Amint arra a Törvényszék a fenti 117. pontban emlékeztetett, az átutalást követően a hozzájárulásokat egymással helyettesíthető módon gyűjtik össze az ESZA-ban. Ennélfogva az ESZT által a megtámadott határozatban megállapítottakhoz hasonlóan úgy kell tekinteni, hogy alkalmazni kell a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdését, amely szerint a szabályszerűen átvett hozzájárulásokat nem fizetik vissza.

129 Ennélfogva, mivel a felperes nem vitatta, hogy megalapozottan fizette meg 2015. évi előzetes hozzájárulását, az ESZT a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdésére tekintettel, a fentiek összességére figyelemmel úgy tekinthette és tekintette, hogy nem teljesítheti a kért visszatérítést.

c) Következtetés

130 A felperes által felhozott első öt jogalap vizsgálatából kitűnik, hogy az ESZT nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy valamely intézmény engedélyének az EKB általi visszavonása a hozzájárulási időszak során nem minősült olyan körülménynek, amely jogot keletkeztetett ezen intézmény számára előzetes hozzájárulása időarányos újraszámítására ezen időszak vonatkozásában, illetve amikor ebből következően úgy döntött, hogy nem téríti vissza a felperes részére az általa a 2018. évi előzetes hozzájárulásaként megfizetett összegek egy részét. Ehhez hasonlóan az ESZT nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy valamely intézmény engedélyének az EKB általi visszavonása a kezdeti időszak során nem minősült olyan körülménynek, amely jogot keletkeztetett ezen intézmény számára a 2015. évi előzetes hozzájárulása fennmaradó egyenlegének visszatérítésére.

131 E körülmények között el kell utasítani a felperes által felhozott első öt jogalapot.

3. A hatodik, a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvének megsértésére alapított jogalapról

132 A hatodik jogalap keretében a felperes előadja, hogy a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvének megfelelően az ESZT csak azzal a feltétellel vethet ki fizetési kötelezettséget az intézményekre, hogy a szabályozás egyértelműen kimondja, hogy e fizetési kötelezettség kötelező. Egyébiránt egyetlen rendelkezés sem írja elő kifejezetten, hogy a hozzájárulásokat meg lehet tartani, ha valamely szervezet a hozzájárulási időszak során a továbbiakban már nem minősül felügyelet alatt álló intézménynek. Egy pártatlan és objektív megfigyelő nem számítana arra, hogy a hozzájárulásokat ily módon megtartják. A felperes tehát azt kifogásolja, hogy az ESZT soha nem tájékoztatta az érintett intézményeket az említett szabályozás általa kialakított értelmezéséről.

133 A Bizottság által támogatott ESZT vitatja ezt az érvelést.

134 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a jogbiztonság elve azt követeli meg, hogy a szabályozás egyértelmű és pontos legyen, lehetővé téve azt, hogy a jogalanyok félreérthetőség nélkül megismerjék jogaikat és kötelezettségeiket, alkalmazása szempontjából pedig kiszámítható legyen (lásd ebben az értelemben: 2005. április 14-i Belgium kontra Bizottság ítélet, C-110/03, EU:C:2005:223, 30. pont; 2013. december 12-i Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation, C-362/12, EU:C:2013:834, 44. pont).

135 A bizalomvédelem elvére való hivatkozás jogának fennállásához három feltétel teljesülése szükséges. Az első: az uniós adminisztrációnak pontos, feltételhez nem kötött és egybehangzó, hitelt érdemlő és megbízható forrásokból származó ígéreteket kell tennie az érdekelt számára. A második: ezen ígéreteknek jogos várakozást kell kelteniük abban a személyben, akihez intézik őket. A harmadik: az adott ígéreteknek összhangban kell állniuk a vonatkozó szabályokkal (lásd: 2011. szeptember 9-i Deltafina kontra Bizottság ítélet, T-12/06, EU:T:2011:441, 190. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

136 A 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdése szerint a szabályszerűen átvett hozzájárulásokat nem fizetik vissza. E rendelkezés egyértelmű és pontos, továbbá nem tartalmaz semmilyen kivételt vagy enyhítést. Az, hogy nem jelöli meg hatályát, azt támasztja alá, hogy általánosan alkalmazandó. Lehetővé teszi tehát, hogy a jogalanyok félreérthetőség nélkül megismerjék jogaikat és kötelezettségeiket, mivel alkalmazása az utóbbiak számára kiszámítható.

137 A felperes állításával ellentétben az ESZT azon döntése, hogy a felperes számára nem térítette vissza a megalapozottan kifizetett előzetes hozzájárulásait, a fenti megfontolásokra tekintettel előre látható volt. Nem lehet tehát azt kifogásolni, hogy az ESZT előzetesen nem tájékoztatta az érintett intézményeket a releváns rendelkezésekre vonatkozó értelmezéséről, akár a 2015. év után megfizetett hozzájárulások, akár a kezdeti időszak egyes évei után megfizetett hozzájárulások tekintetében.

138 Ezenkívül pusztán az a tény, hogy a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdése nem mondja ki kifejezetten, hogy alkalmazandó a felperes konkrét esetére, az ítélkezési gyakorlat alapján nem minősül az uniós adminisztráció által adott olyan pontos ígéretnek, amely alkalmas arra, hogy jogos várakozást keltsen arra vonatkozóan, hogy a hozzájárulásokat visszatérítik a részére. Egyebekben az SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozat alapján megállapítható, hogy a felperes által előadottakkal ellentétben az ESZT nem ismeri el az előzetes hozzájárulások visszatéríthető jellegét. Még ha el is ismerné, ez ellentétes lenne az alkalmazandó szabályokkal, így tehát a felperes nem hivatkozhatna a bizalomvédelem elvére.

139 A hatodik, a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvének megsértésére alapított jogalapot tehát el kell utasítani.

4. Az arányosság elvének megsértésén alapuló hetedik jogalapról

140 A felperes általános jelleggel kifejti, hogy az előzetes hozzájárulás címén megfizetett összegek azon intézmény részére történő időarányos visszatérítésén kívül, amelynek engedélyét visszavonták, minden más intézkedés aránytalan. Közelebbről úgy véli, hogy a hozzájárulások összegének arányban kell állnia az érintett intézményhez kapcsolódó kockázatokkal. A felperes két helyzetet ismertet: egyrészt azt, amelyben az ESZT megőrzi az intézmény teljes éves hozzájárulását, noha az utóbbi az év első hónapját vagy napját követően elveszíti intézményi jogállását; másrészt azt, amelyben az ESZT közel kétszer olyan magas hozzájárulást kap, mivel az intézmény az év elején átruházta tevékenységeit egy másik szervezetre, aminek eredményeként elveszíti intézményi jogállását, míg a másik szervezet intézménnyé válik. Ezenkívül álláspontja szerint ilyen súlyos teher előírása a fizetésképtelenségi eljárás alá vonható intézményekre, vagyis azokra az intézményekre, amelyek tekintetében az ESZT úgy határozott, hogy nem fogad el szanálási intézkedést, súlyosbítja a fizetésképtelenségük hátrányos következményeit.

141 A Bizottság által támogatott ESZT vitatja ezt az érvelést.

142 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az arányosság elve, amely az uniós jog általános jogelvei közé tartozik, megköveteli, hogy az uniós intézmények aktusai alkalmasak legyenek az érintett szabályozással kitűzött jogszerű célok megvalósítására, és ne menjenek túl az azok eléréséhez szükséges mértéken, így amennyiben több alkalmas intézkedés kínálkozik, a kevésbé kényszerítő intézkedéshez kell folyamodni, és az okozott hátrányok a kitűzött célokhoz képest nem lehetnek aránytalanul nagyok (lásd: 2016. május 4-i Philip Morris Brands és társai ítélet, C-547/14, EU:C:2016:325, 165. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

143 Emlékeztetni kell arra, hogy a hitelintézetek előzetes hozzájárulásainak a 806/2014 rendelet által előírt éves beszedése által követett cél az, hogy a kezdeti nyolcéves időszak végén az ESZA rendelkezésére álló pénzügyi eszközök elérjék a valamennyi részt vevő tagállamban engedélyezett hitelintézetek fedezett betétei összegének legalább 1%-át.

144 Ennek érdekében, amint arra a Bíróság rámutatott, az előzetes hozzájárulásokkal „terveznek”: azokat minden évben a hozzájárulási időszakot megelőző év december 31-én rendelkezésre álló, jóváhagyott és tanúsítvánnyal ellátott, legutóbbi pénzügyi kimutatásra vonatkozó könyvelési adatok alapján kell kiszámítani, és a hozzájárulás naptári évére vonatkozóan kell beszedni (2019. november 14-i State Street Bank International ítélet, C-255/18, EU:C:2019:967, 63. pont). Az egyetlen kivétel az újonnan, a hozzájárulási időszaknak csak egy részében felügyelet alá került intézményekre vonatkozik. Ebben az

esetben a részleges hozzájárulást a soron következő hozzájárulási időszak naptári évében szedik be, az említett év utáni hozzájárulás mellett (a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (1) bekezdése).

145 Azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy a megtámadott határozat szükséges-e a követett jogszerű cél eléréséhez, meg kell állapítani, hogy az ESZA forrásainak bizonyos stabilitása alapvető fontosságú, annak érdekében, hogy azok fokozatosan növekedni tudjanak, amíg a kezdeti időszak végére el nem érik a betétek összegének 1%-át. Ha az ESZT-nek figyelembe kellene vennie az intézmények jogi és pénzügyi helyzetében az egész év során bekövetkezett változásokat, és a következő naptári évben visszatérítéseket kellene teljesítenie, aligha volna lehetséges a 806/2014 irányelv által megállapított célszint elérése az ESZA részéről. A Bíróság egyébként hangsúlyozta az éves hozzájárulások szanálási hatóságok általi kiszámítása megkönnyítésének jelentőségét, a 2014/59 irányelv, a 806/2014 rendelet és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet által kitűzött cél elérése érdekében (2019. november 14-i State Street Bank International ítélet, C-255/18, EU:C:2019:967, 44. és 45. pont). A megtámadott határozat tehát szükséges a követett jogszerű célra figyelemmel.

146 Azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy a megtámadott határozat nem megy-e túl e jogszerű cél eléréséhez szükséges mértéken, a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdésére és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdésére figyelemmel meg kell állapítani, hogy nem létezett olyan alternatíva, amely kevésbé korlátozó módon lehetővé tette e cél megőrzését. Mindamellett az azon intézmény által fizetendő hozzájárulás kiigazítása, amelynek engedélyét az év folyamán visszavonták, a felperes javaslatának megfelelően, nem lenne ugyanilyen hatékony a fenti 143. pontban ismertetett cél elérése szempontjából, mivel megfosztaná az ESZA-t az ahhoz szükséges stabilitástól, hogy forrásai a szükséges szintig folyamatosan növekedni tudjanak.

147 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdése és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése semmilyen lehetőséget vagy mérlegelési mozgásteret nem biztosít a szabályszerűen megfizetett hozzájárulások visszatérítésére. Márpedig a felperes semmilyen jogellenességi kifogásra nem hivatkozik e rendelkezésekkel szemben.

148 E körülmények között úgy kell tekinteni, hogy a megtámadott határozat nem aránytalan, mivel nem megy túl a szóban forgó szabályozás jogszerű céljainak eléréséhez szükséges mértéken.

149 E következtetést nem teszi kétségessé a felperes többi érve.

150 Ami a kötelező hozzájárulások és az ESZA által fedezett kockázatok közötti kapcsolatra vonatkozó érveket illeti, meg kell állapítani, hogy a szabályozás figyelembe veszi az intézmény tevékenységéhez kapcsolódó kockázatot a hozzájárulás összegének kiszámítása során (a 806/2014 rendelet 70. cikkének (2) bekezdése), anélkül azonban, hogy összekapcsolná ezt az összeget, és azon hónapok számát, amelyek során a rendszer ilyen kockázatot viselt, az újonnan felügyelet alá került intézmények kivételével. A felperes ezzel kapcsolatos érveit tehát el kell utasítani.

151 Ami azt a felperes által hivatkozott helyzetet illeti, amelyben az ESZT megőrzi az intézmény teljes éves hozzájárulását, noha az utóbbi az év első hónapját vagy napját követően elveszíti intézményi jogállását, a jelen ügyben meg kell állapítani, hogy az SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozatot 2018. április 12-én fogadták el, hogy a pénz- és tőkepiaci bizottság hozzájárulásának összegéről 2018. április 27-én tájékoztatta a felperest, valamint hogy az utóbbi engedélyét 2018. július 11-én vonták vissza. A felperes által hivatkozott helyzet tehát teljesen hipotetikus és nem értékelhető az ügy adatai alapján. Következésképpen ezt az érvet el kell utasítani.

152 Ami a felperes által hivatkozott azon helyzetet illeti, amelyben az ESZT közel kétszer olyan magas hozzájárulást kap, mivel az intézmény az év elején átruházta tevékenységeit egy másik szervezetre, aminek eredményeként elveszíti intézményi jogállását, míg a másik szervezet ezt követően intézménnyé válik, meg kell állapítani, hogy ezen érvelés nincs eléggé alátámasztva ahhoz, hogy lehetővé tegye a

Törvényszék számára a válaszadást. A felperes ugyanis pusztán csak utal erre a részéről is hipotetikusnak minősített helyzetre keresetlevelének 23. pontjában, anélkül hogy megjelölné annak relevanciáját a jelen jogvita elbírálása szempontjából. Márpedig az előzetes hozzájárulások számítása a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikke (1) és (4) bekezdésének megfelelően az előző pénzügyi év adatain alapul, másként fogalmazva azon szervezet hozzájárulását, amely 2018-ban válik intézménnyé, a 2017. évtől függően számítják ki. A felperes nem ismertetett olyan körülményt, többek között a válaszban, amely lehetővé tenné annak megértését, hogy példája figyelembe veszi-e ezen rendelkezést vagy az ilyen helyzetre esetlegesen alkalmazandó más rendelkezéseket. Ez az érv nem felel meg az eljárási szabályzat 76. cikkében hivatkozott minimális követelményeknek, és pontosítás hiányában el kell utasítani mint elfogadhatatlant.

153 Ami a felperes által a megtámadott határozat fizetésképtelenségi eljárás alá vonható intézmények vonatkozásában képviselt hátrányos hatása kapcsán megfogalmazott érveket illeti, meg kell állapítani, hogy ezen érvek azon az elgondoláson alapulnak, amely szerint a szóban forgó szervezetet visszatérítés hiányában megfosztanák egy eszközétől. Ugyanakkor mivel az előzetes hozzájárulások nem „előzetes kifizetések”, és mivel az intézmény engedélyének a hozzájárulási év során történő elvesztése nem keletkeztet jogot éves hozzájárulásának visszatérítésére, a felperes nem bizonyítja, hogy létezik olyan eszköz, amelytől a szervezetet meg lehetne fosztani. Emiatt ezeket az érveket el kell utasítani.

154 A fentiekre tekintettel el kell utasítani a hetedik, az arányosság elvének megsértésére alapított jogalapot.

5. A tizedik, a Charta 16. és 17. cikkének megsértésére alapított jogalapról

155 A tizedik jogalap keretében a felperes kifejti, hogy „a fel nem használt előzetes hozzájárulásokra” vonatkozó jogai tulajdonjognak minősülnek, ugyanazon az alapon, mint a központ bankban elhelyezett készpénztartalékok. Ez különösen egyértelmű az ESZA létezésének első nyolc évére vonatkozó előzetes hozzájárulások esetében. Előadja, hogy a tulajdonhoz való jogától való megfosztását nem a törvény írta elő, és azt nem igazolja a közérdek. Az ESZT emellett semmilyen kártalanítást nem kínált fel. Egyebekben az, hogy az ESZT megőrzi a befizetett hozzájárulások összességét, annak ellenére, hogy az intézmény elveszítette engedélyét, a felperes vállalkozási szabadságának olyan korlátozását jelenti, amelyet nem a törvény ír elő.

156 A Bizottság által támogatott ESZT vitatja ezt az érvelést.

157 Az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban Charta) 16. cikke a következőképpen rendelkezik: „[a] vállalkozás szabadságát, az uniós joggal és a nemzeti jogszabályokkal és gyakorlattal összhangban, el kell ismerni”.

158 A Charta 17. cikkének (1) bekezdése és 52. cikkének (1) bekezdése értelmében tulajdonától senkit sem lehet megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből, a törvényben meghatározott esetekben és feltételekkel, valamint az ezáltal elszenvedett veszteségekért kellő időben fizetett méltányos összegű kártalanítás mellett történik.

159 Az ítélkezési gyakorlat szerint az alapvető jogok – különösen a vállalkozás szabadsága és a tulajdonhoz való jog – nem minősülnek abszolút előjogoknak, a gyakorlásuk pedig az Unió által követett általános érdekű célokkal igazolt korlátozásoknak vethető alá, azzal a feltétellel, hogy az ilyen korlátozások ténylegesen az Unió által elérni kívánt általános érdekű céloknak felelnek meg, és a kitűzött cél vonatkozásában nem jelentenek olyan aránytalan és elviselhetetlen beavatkozást, amely épp az ily módon biztosított jogok lényegét sértené (lásd: 2017. március 28-i Rosneft ítélet, C-72/15, EU:C:2017:236, 148. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

160 E jog terjedelmének meghatározása céljából a Charta 52. cikke (3) bekezdésének megfelelően figyelembe kell venni az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt európai egyezmény (a továbbiakban: EJEE; kihirdette: 1993. évi XXXI. törvény) 1. kiegészítő jegyzőkönyvének 1. cikkét (lásd ebben az értelemben: 2008. szeptember 3-i Kadi és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-402/05 P és C-415/05 P, EU:C:2008:461, 356. pont).

161 E tekintetben az EJEE 1. kiegészítő jegyzőkönyvének 1. cikke a következőképpen szól:

„Minden természetes vagy jogi személynek joga van javai tiszteletben tartásához. Senkit sem lehet tulajdonától megfosztani, kivéve ha ez közérdekből és a törvényben meghatározott feltételek, valamint a nemzetközi jog általános elvei szerint történik.

Az előző bekezdésben foglaltak nem korlátozzák az államok jogát olyan törvények alkalmazásában, melyeket szükségesnek ítélnek ahhoz, hogy a javaknak a köz érdekében történő használatát szabályozhassák, illetőleg az adók, más közterhek vagy bírságok megfizetését biztosítsák.”

162 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a szóban forgó hozzájárulások beavatkozást jelentenek az EJEE 1. kiegészítő jegyzőkönyve 1. cikkének első bekezdése által garantált jogba, mivel megfosztják az érintett intézményt tulajdonának egy elemétől, vagyis az általa fizetett összegtől. E beavatkozás e cikk második bekezdésének megfelelően indokolt, amely kifejezetten kivételt ír elő az adók és más közterhek megfizetése kapcsán (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2004. január 13., Orion Břeclav s.r.o. kontra Cseh Köztársaság, CE:ECHR:2004:0113DEC004378398).

163 E körülmények között meg kell vizsgálni, hogy a megtámadott határozat megfelel-e a szóban forgó szabályozásnak, hogy a felperes tulajdonhoz való jogának megsértése ténylegesen közérdekű célokat szolgál-e, és hogy e sérelem a kitűzött cél tekintetében nem jelent-e olyan aránytalan és elviselhetetlen beavatkozást, amely a tulajdonhoz való jog lényegét sértené.

164 Először is, a fenti 58–131. pontból az következik, hogy az ESZT helyesen alkalmazta a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdését és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdését. A megtámadott határozat tehát megfelel a vonatkozó szabályozásnak.

165 Ezt követően, a fenti 143–148. pontból kitűnik, hogy az a döntés, hogy engedélyének visszavonása ellenére nem térítik vissza a felperes részére hozzájárulásainak egy részét, ténylegesen közérdekű céloknak felel meg, és nem aránytalan e célokhoz képest. E körülmények között úgy kell tekinteni, hogy e határozat a követett célra tekintettel nem jelent olyan aránytalan és elviselhetetlen beavatkozást, amely a tulajdonhoz való jog lényegét sértené. Ugyanezen indokok miatt e határozat nem sérti a vállalkozás szabadságának lényegét.

166 Ennélfogva a tulajdonhoz való jog és a vállalkozás szabadsága állítólagos megsértése nem állapítható meg.

167 A fentiekre tekintettel el kell utasítani a tizedik, a Charta 16. és 17. cikkének megsértésére alapított jogalapot.

6. A nyolcadik és kilencedik, a **nemo auditur propriam turpitudinem allegans** *(saját felróható magatartására előnyök szerzése végett senki sem hivatkozhat) jogelv és az ellentmondásos eljárás tilalma elvének megsértésére alapított jogalapról*

168 Nyolcadik jogalapján a felperes úgy véli, hogy az ESZT megsértette a *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* jogelvet, amely szerint saját felróható magatartására senki sem hivatkozhat. Közelebbről kifejti, hogy 2018. február 23-án az ESZT nyilvánosan bejelentette, hogy a felperest és

luxemburgi leányvállalatát fel kellene számolni. E bejelentést követően a felperes részvényesei kénytelenek voltak végelszámolási eljárást kezdeményezni. E végelszámolás miatt vonta vissza ezután az EKB a felperes engedélyét. Ebből következően egyrészt az ESZT megfosztotta a felperest attól az előnytől, amelyet számára az ESZA részére a 2018. év után megfizetett előzetes hozzájárulása jelentett. Másrészt az ESZT előnyre tett szert, mivel megkapta a hozzájárulást, miközben az annak megfelelő kockázat a felperes végelszámolásával megszűnt. Az előzetes hozzájárulás felperes részére történő visszatérítésének elutasításával az ESZT egy jogszerűtlen előnyt próbált meg megőrizni. A felperes a kilencedik jogalap keretében arra is hivatkozik, hogy az ESZT azáltal, hogy elrendelte a felperes felszámolását, hozzájárulásának megtartása mellett, ellentmondásosan és önkényesen járt el.

169 A Bizottság által támogatott ESZT vitatja ezt az érvelést.

170 Egyrészt a *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* jogelvre való hivatkozáshoz az is szükséges, hogy bizonyítsák az ESZT-nek betudható felróható magatartást. Márpedig az első öt jogalap elemzéséből az következik, hogy az ESZT helyesen alkalmazta a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdését és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdését. Ennélfogva semmilyen felróható magatartás nem hozható fel vele szemben a jelen esetben.

171 Ami az ESZT 2018. február 23-i azon döntését illeti, hogy nem fogad el szanálási mechanizmust, illetve azon kérdés kapcsán, hogy az ESZT felelős-e a felperes részvényesei által indított végelszámolási eljárásért, ezek nem képezik a jelen kereset tárgyát, így tehát nem alapozhatják meg a feltételezett felróható magatartást.

172 Másrészt meg kell állapítani, hogy az ESZT részéről tanúsított állítólagos ellentmondásos magatartásra alapított jogalap az ESZT 2018. február 23-i azon döntésén alapul, hogy nem fogad el szanálási mechanizmust, illetve azon a kérdésen, hogy az ESZT felelős-e a felperes részvényesei által indított végelszámolási eljárásért. Ugyanakkor egy ilyen, nem a megtámadott határozat jogszerűségének megkérdőjelezésére irányuló jogalap hatástalan, és azt el kell utasítani.

173 Következésképpen a nyolcadik és kilencedik jogalapot el kell utasítani.

7. A vitatott határozat indokolásának elégtelenségéről

174 2020. június 29-én benyújtott észrevételeinek 92. pontjában a felperes azt állítja, hogy az ESZT elégtelenül indokolta a megtámadott határozatot. Úgy véli, hogy e határozatban az ESZT azon döntésének igazolása érdekében, hogy elutasítja az újraszámítás elvégzését és a kért visszatérítés engedélyezését, annak kijelentésére szorítkozott, hogy az ESZA részére teljesített hozzájárulásokat soha nem térítették vissza meggyőző indokolás nélkül. A felperes hangsúlyozza, hogy az ESZT határozatában nem ismertette azokat az indokokat, amelyek miatt „a 2015. évi hozzájárulásokat akkor lehet visszatéríteni, ha csekély kiegészítő összegeket kellett fizetni a kezdeti időszak során, de nem lehet őket visszatéríteni, ha semmilyen más összeg nem volt fizetendő”.

175 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a hiányzó vagy elégtelen indokolásra alapított jogalapok közrendi jellegűek és azokra a felek az eljárás bármely szakaszában hivatkozhatnak (2000. július 25-i RJB Mining kontra Bizottság végzés, T-110/98, EU:T:2000:199, 46. pont; lásd ebben az értelemben: 1997. február 20-i Bizottság kontra Daffix ítélet, C-166/95 P, EU:C:1997:73, 23–25. pont). Következésképpen e jogalap elfogadható.

176 Egyébként emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 296. cikkben előírt indokolásnak a kérdéses aktus jellegéhez kell igazodnia, és abból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie a kifogásolt aktust kibocsátó intézmény érvelésének, oly módon, hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedést igazoló okokat, az uniós bíróság pedig gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét. Nem szükséges, hogy az indokolás valamennyi jelentőséggel bíró tény- és jogkérdésre külön kitérjen,

amennyiben azt, hogy valamely aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikkben meghatározott követelményeknek, nem pusztán a szövegére figyelemmel kell megítélni, hanem az összefüggéseire, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére való tekintettel is (1998. április 2-i Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ítélet, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 63. pont; 2019. május 8-i Landeskreditbank Baden-Württemberg kontra EKB ítélet, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 87. pont).

177 Ebből következik, hogy az indokolásnak nem kell kimerítőnek lennie, de elégségesnek kell tekinteni, mivel ismerteti azon tényeket és jogi megfontolásokat, amelyek a határozat főbb tartalmi elemei vonatkozásában különös jelentőséggel bírnak a határozat rendszerében (lásd ebben az értelemben: 2008. július 10-i Bertelsmann és Sony Corporation of America kontra Impala ítélet, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 169. pont; 2010. március 3-i Freistaat Sachsen kontra Bizottság ítélet, T-102/07 és T-120/07, EU:T:2010:62, 180. pont).

178 A jelen ügyben a megtámadott határozat fenti 13. pontban szereplő ismertetéséből kitűnik, hogy az ESZT megjelölte a különös jelentőséggel bíró jogi és ténybeli körülményeket. A megtámadott határozat lehetővé tette egyrészt a felperes számára, hogy megismerje a meghozott határozat indokait jogainak védelme érdekében, másrészt pedig az uniós bíróság számára, hogy gyakorolja felülvizsgálati jogkörét e határozat jogszerűségét illetően. A felperes ugyanis képes volt vitatni a megtámadott határozatban szereplő értékelések megalapozottságát, kifogásolva többek között az ESZT 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdésére vonatkozó értelmezését, valamint a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének alkalmazását a helyzetére, amint azt a keresetlevél is bizonyítja. Ezenfelül a keresetlevélben felhozott különböző jogalapok fenti elemzéséből kitűnik, hogy a Törvényszék dönteni tudott erről az érvelésről és képes volt gyakorolni felülvizsgálati jogkörét a megtámadott határozat vonatkozásában. Következésképpen a felperes tévesen állítja, hogy az említett határozat indokolása nem elégséges.

179 Nem lehet azt kifogásolni, hogy az ESZT nem ismertette azokat az indokokat, amelyek miatt „a 2015. évi hozzájárulásokat akkor lehet visszatéríteni, ha csekély kiegészítő összegeket kellett fizetni a kezdeti időszak során, de nem lehet őket visszatéríteni, ha semmilyen más összeg nem volt fizetendő". Az ESZT ugyanis határozatában egyértelműen kifejtette azokat az indokokat, amelyek miatt nem tudta teljesíteni a felperes kérelmeit, amint az a fenti 13. pontból kitűnik. Egyebekben az első öt jogalap fenti elemzéséből kitűnik, hogy a felperes állításával ellentétben az ESZT soha nem állította azt, hogy „a 2015. évi hozzájárulások visszatéríthetők", hanem azt jelentette ki, hogy azok levonhatók az intézmény által fizetendő összegből, a 2015/81 végrehajtási rendelet 8. cikke (2) bekezdésének megfelelően. A felperes ezen érvét ezért el kell utasítani.

180 A fentiek összességére figyelemmel a megtámadott határozat indokolásának elégtelenségére vonatkozó jogalapot, és ebből következően a kereset egészét el kell utasítani.

A költségekről

181 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, az ESZT kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

182 Az eljárási szabályzat 138. cikke (1) bekezdésének megfelelően a Bizottság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített tizedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék az ABLV Bank AS-t kötelezi a saját költségein felül az Egységes Szanálási Testület (ESZT) részéről felmerült költségek viselésére.

3) Az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.

Papasavvas Kornezov Buttigieg

Kowalik-Bańczyk Hesse

Kihirdetve Luxembourgban, a 2021. január 20-i nyilvános ülésen.

Aláírások